

Nr. 15.

Anul II.

RÂNDUNICA

FÓIE LITERARĂ-BELETRISTICĂ.

APARE

IN SIBIIU, DE TREI ORI PE LUNA.

PROPRIETAR-EDITOR ȘI REDACTOR

SILVESTRU MOLDOVAN.

SUMARUL:

Prin ferestra	Petrea dela Cluș.
Ilusii nimicite	Marg. Moldovan.
Tot una	Elena din Ardél.
„Vorbă slabă“	Brebenel.
Și ađi	Enea P. Bota.
Casa mărginenului	A. Amlacher.
Tipuri caracteristice	Teophrast.
Rămurele:	
Bătaia orbilor sau „Ceea ce dai sêracului capeți însușit	Gr. Sima al lui Ion.
Feliurite	* * *

Apare:
în 10, 20 și 30 a fiecărei luni.

Abonamentul:
Pe an 6 fl., pe jumătate de an 3 fl., pe pătrar de an 1-70 fl.
Pentru România și străinătate pe an 16 franci.

Proprietar-editor și redactor Silvestru Moldovan.

PRIN FERÉSTRA...

*Prin feréstra prăvuită
Vinu-mi zorile în casă,
Dintre lunci răsare ziua,
Și eu încă-s tot la masă.*

*Scriu o carte mândrii mele
Amintirile sè-mi sting,
Și cum ele-mi pòrtă gândul
Mè cutremur, scriu și plâng.*

*Ah! o noapte sè fi singur
Cu dureri și gând pribeag,
Când prin prispa nduioșerii
Iți resună versu-i drag,*

*Și tu scii, că și ea plânge
In acelaș dor pustiu...
E destul!... O, mórte vino,
— Căci nu mai pot nici sè scriu!!*

Petrea dela Cluș.

ILUSII NIMICITE.

Schită.

(Sfîrșit.)

Margareta Moldovan.

Tinca dormea cu cea mai mare mulțămire sufletească, căci astăzi Gligorescu îi strinse mâna așa de tare, încât ar fi țipat, dacă o amurțelă plăcută și moleșitoare nu i-ar fi cuprins tot corpul, ca prin un fir electric. Acesta stringere de mână a fost semn destul de vădit despre sentimentele lui Gligorescu.

Și ah, în peptul ei sè aprinse o scânteie slabă de iubire.

O melodie dulce și lină o trezi din somn. Iși frecă ochii.

— Visezi ore, — își dișe confusă — e adevărat — sub feréstra mea musică? — Ah și ce acorduri, înălțătoare de inimi! Va fi el, — Gligorescu, — sè pòte?

Sè ridică iute din pat și ca o copilă tinăra fugi la feréstră.

Lăutarii erau în șir înaintea ferestrii și Gligorescu înaintea lor cu bețul ridicat comanda.

În peptul Tincai s'au ivit călduri și inima îi bătea ca un clopot nădușit. Amurțelă și fiori îi treceau din cap până în picioare.

Nu sè mai putea stăpâni sub aceste impresii, sè puse érăș în pat, își viri capul în perini și începù a plânge din tótă inima.

Sè simțea par' că transpusă în acele timpuri fericite când spera în astfel de acorduri o lume întrégă, când uitându-se pe furiș prin perdea la acela ce sta afară sub feréstră, sè simțea în raiul fericirii. Ii s'au reamintit acele vremuri, când era incunjurată de tineri veseli, șagalnici și plini de viață.

Oh, acele timpuri fericite pline de ilusii au trecut și acum cu capul în perini își plângea tinereța trecută, indestuliri și ilusii perdate.

Din tinerețe nu mai sunase echoul plăcut al iubirei în inima ei. Acum simțea érăș o căldură la inimă, dar acesta căldură era apunătoare, nu mai era sub acel farmec fericit de odinioară. Era un efluc, pe care îl urma îndată indiferentismul rece.

*

Gligorescu făcea planuri de traiu bun pentru viitor, Tinca ofta după farmecul tinereții.

Dela serenadă încôce Tinca s'ă făcuse mai tăcută mai gânditoare. O durere îi cuprinsese inima, căci deși serenada o atinse plăcut, tot nu mai avea farmecul de odinioară, ba reamintindu-i tineretea o înduioșă chiar. Singura mângâiere îi era „Boni“, care s'ă întindea sforăind în p'ola ei și îi lungea mâinile cu supunere. Nu ar fi schimbat pe „Boni“ cu o avuție întregă.

Din ce vedea Gligorescu, că Tinca ține atât la „Boni“, ba era acum și mai visătoare ca alte dăți, îl apucă o ură și mai mare față de „dobitocel de mătă“ cari au impertinența de a s'ă pune intru atât în grația stăpânelor.

Cercase Gligorescu așa pe departe s'ă vadă de este aplicată Tinca la căsătorie cu el, și nu află împotrivelă. Din partea ei îi s'ă puse condiții erăș pe departe, ca s'ă nu j'oce cărți, s'ă nu umble la casină, s'ă nu fumeze, s'ă nu bea mult, cu un cuvânt s'ă fie cump'etat în t'ote. De acești bărbați îi vorbea Tinca lui Gligorescu și a fost de ajuns s'ă o d'ică în pilde numai, ca s'ă fie întel'asă pe deplin.

S'ă veți mirare! Gligorescu s'ă schimbase acum de tot. Iși făcuse, numai el scia cum, vre-o două parale, le puse la busunar cu mulțămire și la casină nu s'ă mai arăta de loc. De fumat fuma pe ascuns s'ă nu îl vadă nici omenii, de beut nu bea de cât apă. La Tinca mai gusta ce-i drept câte puțin vin, însă abia îl ducea la gură și cu durere mare suflet'escă punea paharul erăș jos, d'ic'end, că nu are obiceiul s'ă bea spiritu'ose.

Încet cu încetul s'ă transformase Gligorescu așa, de nu îl mai cunosceai pe Gligorescu cel vechiu în perso'nă de a'di.

Cu una numai nu s'ă putea împăca nici măcar în gând, cu măt'ele, și în special cu „Boni“. Ar fi sugrumat „dihania aceea spurcată“ după cum o numea el. Cu t'ote s'ă putea obicinui, dar, măcar s'ă simuleze simpatie față de „Boni“ nu putea, și s'ă uita la ea cu priviri vrășmașe și pline de ură. Avea presimț, că ac'osta „Boni“ gingășiță și desmerdată, o s'ă-i facă d'ile amare.

Trecură cam două luni.

Gligorescu petrecu o n'apte întregă în insomnie. S'ă decise a p'ăși serios față de Tinca și își făcea acum planul cum și în ce mod.

Iși schițase în gând o vorbire plină de foc și pătrunzătoare. Cu ac'osta avea s'ă se presinte s'ă-i ceră mâna Tincăi.

Era o d'i caldă de Maiu. Arborii înfloriți r'espândeau miros îmbalsamat, gândăceii amorțiți de iarnă s'ă tirau la s'ore, paserile ciripeau în crânguri, t'otă natura era veselă și întinerită.

În ac'osta d'i frumoșă voia Gligorescu s'ă își caute și el fericirea.

Iși îmbracă frack-ul, mânușile de gală, jobenul, își puse cravată albă, își mai drese mustețile și la drum băiete. Ocoli odată câte-va strade s'ă se mai recul'egă puțin, apoi luându-și inima în dinți sui treptele la Tinca.

În ușe îl întimpină servit'orea și îi spuse, că d'șora Tinca este bolnavă de migrenă și că nu îl p'ote primi.

— Ên du-te spune-i, că sunt eu aci și că... că am o... o afacere cam delica... cam ginga... cam urgentă-ă.

— Dar domnule, medicul i-a oprit...

— Ce, ce i-a oprit. pe mine nu m'a oprit s'ă nu-i vorbesc, ên du-te numai și îi spune ce ți-am d'is.

— Că ai o afacere ginga...

— Urgentă, urgentă!

— Êca decepție! — își d'ise apoi Gligorescu. — Mi-a alungat t'ote ideile din cap strig'oa ac'osta! Nici o silabă nu îmi vine în minte din tot ce era s'ă spun Tincăi. — Al naibii sunt de sfăt'ose servit'orele din lumea de acum. Au d'i încôce, s'ă îmi d'erangeze mersul ideilor mele în pragul ușii... pe pragul fericirii. — Dar étă vine h'ota înd'er'pt s'ă v'ed ce va fi, cum am s'ă o c'âr-pesc la vreme, las' numai pe mine!

— Poftim în salon, domniș'ora încă vine îndată, s'ă își facă numai toaletă de primit.

— Veți față, că nu tot ce d'ice medicul e sfânt?

RĂMURELE.

Bătaia orbilor

sau

„Ceea ce dai s'eracului cap'eți însuțit“.

— Sn'ová. —

Intr'o Duminecă un soldat a fost la biserică. Toc-mai pe d'iuva aceea a căd'ut evangelia, în care s'ă d'ice, că „ceea ce dai s'eracului, cap'eți însuțit“. Soldatul n'a înt'eles-o pentru lumea cealaltă, după cum stă în evang'elie, ci pentru viața de acum.

Eșind afară din biserică, sc'ote un ban de aramă și-l dă unui orb, av'end credința, că peste puțin, Dumneș'eu are s'ă-l cump'enescă s'ă capete o sută, în loc de unul, cât a fost dat.

După ce face câte-va sute de pași, vrea s'ă-și cump'ere ceva, caută în buzunar, unde scia că are încă un ban, un ban de aur. Când colea în buzunar nu e de cât v'ent. După ce-și trage s'ema, că ce a făcut, r'emâne statoric, că galbenul s'a lipit de banul de aramă și el l'a dat orbului. S'ă duce și n'are pace până dă de locuința acestuia. Intră înnăutru, orbul e acasă.

Fără multă vorbă spune orbului înt'emplarea, îl r'ogă ca galbenul s'ă-l dea înapoi, că s'a lipit peste voie

de banul cel de aramă. Și, dacă întreg nu, cel puțin o parte s'ă-i dea, căci n'are un ban pe lângă sufletul seu.

Orbul s'ă j'oră pe cer și pe pământ, că el nu scie nimic, n'a v'ed'ut nimic.

Soldatul n'are încotro, tace și inghite gol. Cuvintele evang'eliei îi sunau acum cu totul altcum în urechi.

De odată îi trece ceva prin minte, își ia d'iuva bună de plecare, deschide ușa, s'ă face că ese dar nu ese, trântesce ușa și el r'emâne înnăutru.

Orbul stă nițel pe cugete, așteptă ca soldatul s'ă se depărteze cât de bine. Când a cređut acum, că acela s'a depăr'tat în de ajuns și cine scie pe unde umblă — începe a vorbi el singur cătră sine:

— Hm! Cum s'ă nu! S'ă-i dau eu galbenul înapoi, când mie tocmai îmi lipsea. L'oiu pune eu lângă cei n'ou'edeci și n'ou'ed de gâlbinași, pe cari îi am în ôla de sub pat, ca s'ă fie tocmai o sută în cap'et. Ce va mai urma vom vedea!

Și tot vorbind din gură, s'ă duce la pat, caută intr'o grămadă de tot felul de nimicuri, ce stau vraf sub el, sc'ote o ôlă și din ôlă o mulțime de galbeni, pe cari începe s'ă-i numere, êr înd'er'et în ôlă: unul, doi, trei... n'ou'edeci și n'ou'ed!

— Acum hai și tu gâlbenașule de a'di, hai și tu la frăținii t'ei! — D'ic'end aceste, sc'ote gâlbenașul căp'etat dela soldat, îl pune lângă ceilalți, și num'eră: o sută în cap'et! Apoi pune êr ôla la loc, o îngropă bine în

— Apoi de domnule, n'am scit.

Gligorescu intră în salon, își puse perplex jobenul pe un scaun, de pe care acesta se rostogoli făcând sgomot, se plecă apoi cu greu și îl puse éráș pe scaun. În momentul, când se plecă, îi pocni un nasture de pe vestă și sări cât colo.

Sudori reci îl cuprinseseră.

— Rele semne, toate îmi sunt împotriva astăzi. Ecă posnă, ce se fac acum?

De eșit nu putea fi vorbă, căci auđi deja pașii Tincăi apropiindu-se. Cu mâna stângă ținându-se la locul de unde sărise nasturele, făcu Tincă-i un compliment supus.

Tinca veni aducând în brațe pe „Boni“.

— Bună ziua, domnule Gligorescu.

— Sărut mânilor, domnișoră.

— Mi-a spus servitorea, că aveți ceva urgent de vorbit cu mine și m'am grăbit să vin, deși sunt cam bolnavă și medicul m'a oprit strict dela ori ce sgomot și chiar și dela visite.

— Ah, mă simt captivat domnișora mea, că eu sunt acel fericit, pentru care ați făcut această jertfă prețioasă... A-acum permiteți-mi prea vene... stimată domnișoră Tinca să vin cu... cu o îndrăzn... cutezată rugare să-é adecă am onórea și supunerea de a Vă... ah, ău sunt așa de... cum se dic... impresionat aș putea dice, încât nu... nu mă pot iute exprima, adecă nu îmi pot spune senti-timentele mele profunde și... Dar scurt și bine. Am venit domnișoră Tinca să Vă cer mânu... mâna. (repede) M'aș simți fericit dacă V'aș putea numi nevêstuța mea.

— Înainte de toate — ăise Tinca cu voce sêrbătorească — îți mulțamesc pentru atențiunea și alipirea ce ai arătat-o totdeauna față de mine... însă uite domnule, tot omul are ceva iubit în viața lui, eu încă am pe „Boni“. Nu mă pôte despărți de ea de cât glia, îți pare curios așa-i, dar îți spun adevêrul. Am observat în timpul din urmă, că ăta urêsci pe „Boni“, te uți cu

mormanul de sdrențe, ascite și alte nimicuri și se despărtează.

Soldatul se apropie de pat și ca mai umflă óla, de acolo, unde o pusese orbul, cu galbeni cu tot, — dicându-și în sine, că tot adevêrat rămâne cuvêntul din evanghelie, dai unul capeți o sută.

Orbul abia s'a depărtat și éráș se întorce la bani. Vrea să se mai încredințeze odată, dacă în adevêr i-a numêrat bine, dacă i-a aședat cum se cade. Îi făcea plăcere. se-i numere și de dece ori după olaltă.

Când colea nici tu óla, nici tu galbeni, par' că altă aia i-a dus. Caută, caută, rêstórnă tot, — nimic nu află.

Soldatul sta mulcom, mai că nici nu rêsufila. Vrea el să vađă, că ce o să facă orbul în urmă și în capêt, când s'a convinge cu adevêrat, că bani ca în palmă.

Intr'aceste se aude trop! trop! — cine-va s'apropie de use. Vrea să plece, deschide ușa și se află față în față cu un alt orb. Ca să nu dea peste el orbesce, se trage înapoi. Orbii aveau amêndoi o locuință.

— Tu ești, Costane? — întrebă orbul din casă.

— Eu frate!

Bine că te-a adus Dumneđeu, că uite ce-am fost să pățesc. N'a fost nimeni în casă și mi-au perit galbenășii. Și începe să-i spună cu lacrimile în ochi totă istoria.

Soldatul tot sta și asculta.

— Ei bine! — rêsponde orbul din nou sosit. De când tot bat eu tóca la urechia surdului și tu nu vrei

ochi rêi la ea, ea încă nu te vede bine, căci se înfórá când te zăresce și eu nu o pot suporta acesta, mă mahnesc grozav, peste mêsura. Étă deci motivul pentru care nu pot să primesc ofertul ătale, nu te pot lua.

— Dar domnișoră Tincă acesta nu e cauză...

— Ba e cauză domnule, căci de ani de ăile o am pe „Boni“, eu am crescut-o de mică, și nu mă pot despărți de ea, o simt prea, prea la inimă, nu aș avea nici un folos de viață fără ea.

— Bine dar...

— Nu domnule, am observat numai acum de curênd, că o urêsci, ba ai călcat-o odată în ambit pe picior, încât două sêptemâni a tot durut-o.

Dacă s'a uitat până acum Gligorescu urit la „Boni“, apoi acum o fiesă cu priviri sêlbatice și furióse.

„Boni“ își umflă pêrul pe spinare și eși afară sforând.

— Ei bine domnișoră Tinca — ăise Gligorescu cu ton cât se pôte de blând — acesta Vê este cuvêntul din urmă?

— Da. De cât se iau pe un bărbat, care se îmi tiranizeze pe „Boni“, mai bine rămân tot fată, căci „Boni“ mi-a fost credincioasă, și îmi este scumpă.

Pe Gligorescu îl luau fiori reci la acest rêspons.

— Apoi bine, eu încă o voi trata-o bine și...

— Nu domnule, „Boni“ nu te place, o sciu sigur, étă și acum a fugit de privirile ătale... Ca prietin al casei mele te poftesc să vii ori când și te ved bucurous, însă de soț nu te pot lua la nici un cas.

— Dacă stă așa trêba, îmi pare rêu de antecedențe. Am părăsit amicii, cărțile, veselie, totul, numai să îți pot căștiga grația ătale, și acum pentru o nimica, pentru un dobitoc de mătă...

— Ecă veđi, îi ăici dobitoc. Incât pentru amici, cărți, veselie, cred că și ătale ți-au fost de folos și tot odată și o lecțiune bună.

Dicênd aceste, Tinca făcu un compliment rece, semn, că și-a isprăvit ce a avut de ăis.

să mă întelegi! Ți-am ăis de atâtea ori: Mêi, nu lăsa banii acasă, că ntr'o ăi te vei afla cu *sanêtate bună dela Abrud*. Veđi eu n'am făcut ca tine. Eu i-am cusut ici, în înduplecătura dela căciulă, în șir tot unul lângă altul, de stau ca soldații, o sută de galbeni în capêt, — ia veđi numai!

Dicênd acestea hai să dea căciula la celalalt.

Soldatul întinde mâna, ia căciula și o pune lângă óla.

— Și bagi de sémă, cum stau galbenășii mei cusuți în căciulă? — întrebă orbul nou sosit.

— De unde, că dór căciula nu e la mine.

— Ba e la tine, că dór acum ți-am dat-o, eu cu mâna mea.

— Ba, că nu!

— Ba, că da!

Că nu, că da, — că da, că nu!... până s'apucă de cap și dau, și dau nemiluit, — bătaia orbilor!...

Soldatul în toiul acesta s'a cam mai dus pe aci incolo, fără a ăice nici barem sanêtate bună use! —

Când s'a vêđut la atăta sumă de bani, sta să sară din piele afară, de voios ce era, căci pentru el s'a adevêrit cuvêntul scripturei cu vêrf și îndesat.

Gr. Sima al lui Ión.

Gligorescu își luă jobenul, făcând și el un compliment sec și eși infuriat.

În coridor întâlni pe „Boni“ și ca răsplată o călcă pe picior, așa încât biata „Boni“ miorlăind și schiopă-

tând alergă spre odaie, de unde Tinca eșea înspăimântată.

Gligorescu fără a mai privi îndărăt scobori treptele bombănind cuvinte ne'ntelese.

TOT UNA.

*Pentru durerea mea ne bună,
De n'ai o vorbă de iubire,
Să-mi pot zidi pe ea iubite
A vieții mele fericire,*

*Rostesce-atunci o vorbă aspră
Și du-te-apoi în a ta cale,
Să-mi pot zidi pe ea în pace
A vieții mele sfântă jale,*

*Căci una-mi este dragă suflet
De isvoresce dela tine
A vieții mele fericire,
Ori plâns și vecinice suspine.*

*Rostesce dragă dar osânda
De n'ai o vorbă de iubire;
A plânge viața după tine
Tot îmi va fi o fericire.*

Elena din Ardeal.

„VORBĂ SLABĂ“

Din „Țara-Oltului“.

Comuna Veneția inferioară este un centru respectat al părții de răsărit a „Țerii Oltului“: Școlă capitală renumită, scaldă minerală neexploată, cuptoare unde se arde pământ de var după sistemul practicat la zidirea turnului babilonic. În întreg Ardealul de răsărit, până peste Hărtibaciu, bășbaie Venețienii și oamenii din comuna învecinată, Părău, cari asurdesc satele strigând ca să-și recomande marfa:

Hai la var
Că-l pui în car
Și-l duc în Părău
Și vă pare rău.

Dar și Veneția inferioară își are „vorba slabă“ și mirare că nu din cauza varului. Ci că au Venețienii obiceiul așa face șurile fără poartă și fără fund, încât în dragă voie poți trece din curte, prin aria șurii în grădină. Într-o iarnă grea lupii flămânzi săreau gardurile și făceau vizite pe la ferestrele și prin aria șurilor încât Venețienii s'au luat de gând. Și totă noaptea stau pe picior de resbel, ca dându-se semnalul, că s'a ivit un astfel de mușteriu să-l ștergă de pe fața pământului.

În astfel de nopți agitate, murise un om și cum e obiceiul, vecinii au mers să-l priveghieze. Pe la zece ore din noapte mai mulți au eșit din casa de priveghiu ca să dea cina la vite, să se întorcă apoi era.

Unul din oameni merge în șură, bagă vitelor mai mari fânul pe ferestra ce dă în aria șurei. Apoi ia un braț bun pentru vițee și mânzii, cari au esclea pe la cîda celor mari, și venind pe la ușe o deschide să intre în grajd să-i împace pe toți. După ce închide ușa mai dă odată ocol prin șură, ca omul harnic să vadă dacă sunt toate în ordine. Când colo ce să vezi?! Sub un pom singuratic, din grădină, să zărea la lumina slabă a lunii, ce să strecura cu greu prin norii albi și subțiri, se zărea, — cine? — nimeni altul decât — lupul.

Omul vedându-l, pune mâna pe un furcoiu și încet tiptil o ia către poarta uliții, unde-l așteptau vecinii ca să meargă la priveghiu. Le spune ce-i și cum. Apoi face planul de atac. Merg iute, dar destul de liniștit în casă la unul, iau pușca din cuiu și es prin a treia grădină la câmp. Sar în grădină tocmai pe unde ar fi trebuit

Brebenel.

să sară lupul și toți șase vânătorii îl zăresc în aria șurei mirosind pe la ferestrele vitelor. Puf! Lupul cade mort, ér luna să ascunde în nor ca să nu vadă crima. Intunerec cum era, oamenii ridică lupul din arie îl aruncă în „plevnicer“ ca mâne când s'a face ziua să-l belească...

— Dar până atunci putem bea aldămașul pelei, dacă nu va fi culcat jidovul, ba îi spunem și de pe, pôte o cumpără.

— Așa-i mă, haideti la jidovul.

Și au mers cu toții a conto pelei, pe care o vor vinde dacă nu lui Ițig ori și cui, au beut până mai dimineța, ér cărciumarul a scris la catastiv 2 fl. 13 cr. socotela.

Dimineța satul întreg s'a adunat să vadă dihania și să asiste la prohodul ei. În urmă „vânătorii“ trag cutitele pe amnar, ér alții s'ar în plevnicer să arunce pe lupul afară, să-i ia pelea.

Când colo... batjocură ca asta nu s'a mai po- menit. Lupul cu — copite. Mânz, întreg leit. Ș'apoi dacă-i mânz trebuia să fie al cui-va. Și era chiar al omului care a adunat vecinii. Tablou!

Cum adecă? Așa. Când omul a intrat cu brațul de fân pe ușa grajdului, mânzul, voind să „ia aer“ a eșit pe lângă el și trecând prin șură s'a dus la ciselat în grădină... Ér omul pe lângă mânz a trebuit să plătească și „omenia“ de 2 fl. 13 cr. lui Ițig, ér „rușinea“ o trage satul întreg, că au pușcat mânz în loc de lup.

* * *

Cam un cas analog cu al Venețienilor s'a întâmplat și la Feldiôra, unde oamenii să duc la mără, cu sacul subsuoră și vin cu mâna golă. Apoi să pun și fac mămăliga în clopot cu făină din scorbura și o mănca cu lapte din ogașia carului. Dar nu din acesta cauză le-a eșit „vorba slabă“, ci din cauză că mergând vre-un om străin prin acel sat, dacă își pune rocul de care s'a desbrăcat din cauza căldurei, pe băț și cu bățul pe spinare, apoi tot satul îi sare în cap.

Anume să vorbea de nisce porcari ai satului că în toate zilele un lup spărie cărdul când trece prin cu-

tare loc. Lup pe hotarul Feldiorei nu s'a pomenit din bătrâni, deci jurații satului pun la cale o gônă (hăsăit cum ție pe acolo) și în adevăr pușcă lupul, îl belese și acasă cu pelea. Dar ca să fie mai cu forfoiu, pun pelea într'un băț, o împodobesc cu ramuri și flori și așa o aduc în triumf spre bucuria satului, ăr celui ce a pușcat lupul îi dau, în înțelesul legei de pe atunci, premiu de 5 fl.

Nu trece nici două zile și un seliștean ce-și avea stâna pe hotarul comunei învecinate, face arătare la judecătoria, că feldiorenii i-au pușcat cănela cel mai bun dela stână, și cere despăgubire 200 fl.

Judecătoria. decide, ăr feldiorenii plătesc pelea de căne cu numai 80 fl., ăr de atunci să te păzescă Dumnezeu a băga un roc cu mâneca pe un băț și a-l duce așa în spinare când te vede un feldiorean, că face sânge și în — bureți.

* * *

„Corbii“ e o comună foarte vestită după cum spun gurile rele. „E mare de s'o duci în traistă; stabiliment industrial de lâmpașă în fie-care casă; ăr pe terenul agriculturii e renumită pentru „gogósele“ (cartofi) extraordinari, mari tot ca „buricul degetului“.

Pentru toate acestea corbenii nu-și ies din sărite, dar dacă vei ție cuiva cióră, apoi să face foc.

Spune, adecă tradițiunea poporală, că în timpurile de demult în locul aceluia sat era stabilită o colonie de țigani „meșteri vrășmaș“ de fer. Cu deosebire în arta potcovitului erau neîntrețuți. Să ție, și nu fără minciună, că Mihaiu Vitezul când cu lupta dela Șelimber, în trecerea sa dela Făgăraș spre Sibiu, două zile a poposit la colonia Faraonilor de și-a potcovit caii. ăr pentru acest lucru, a lăsat acolo atâția bani, încât meșterii în doi ani au tot beut și au mâncat. Ba pôte că și ađi ar mai fi chefuit, dacă nu li s'ar fi întemplat ce s'a întemplat.

Intr'o sară fiind adunată întrégă țigăniea la nunta feciorului „Vaivodii“, când își petreceau mai bine au

dat potca peste ei. Nisee români din Viștea de jos au prins două cióre și legându-le cu ată una de alta, le-a dat drumul pe ferestră în casa cu nunta. Una sburând în o direcțiune, alta trăgând zadarnic în altă parte, au început a să cărăi gróznic peste capetele țiganilor din casă, și în lupta lor au stâns luminarea de seu legată în un ulcior de grindă. Din acesta au urmat chiote, vaiete, pălmi, pumni, smulgeri de păr, bătăi, cât Dómne feresce! ăr colonia s'a risipit ca dela turnul Babilonului și în vatra lor s'au aședat corbenii de ađi.

Contrarii lui Hundsörfer, așa dar amicii „continuității“ susțin însă, că „nu s'au dus toți“ și ca dovadă aduc „corpus delicti“ nisee foi de făurie, care să păstréză și ađi ca reliquie sântă din nēm în nēm, în podul casei celui mai bătrân om din Corbi, care pe patul de mórte instaléză pe cel competent de — cum s'ar ție în limba statului — „fuvó-ör“. Să înțelege că corbenii négă esistența acestor foi, ăr vecinii țin morțiș că-i adevérat. Cui să cređi? Nimérui! Dar să te feresci a ție vre-unui corbean „cióră“, că apoi prasnici-i gata. La lege nu te duce, dar își face el legea. Nu te duce, căci a pățit-o odată.

Anume un om din Ucea inferióră a fost pârít pentru acesta la judecătoria cercuală din Făgăraș, țiecând corbénul că l'a vătémătat la cinste, și s'a petrecut următórea scenă:

Județul: Cu ce te-a vătémătat omul ăsta méi?

Corbénul: Mi-a ție cióră, domnule.

Județul: Asta nu-i vătémătare méi!

Corbeanul: Da cum să nu fie domnule.

Județul: Nu, méi, nu!

Corbénul: (nedumerit). Așa dar eu încă pot ție cui voiu vrea cióră, că nu-i vătémătare de onóre?

Județul: Poti méi, că nu-i!

Corbénul: (incrunat, cătră județul) *Noa sănătate bună cióră!*

ăr județul silit a fost să inghiță gălușca.

ȘI AĐI...

*Și ađi sărut frumosul chip
Al tēu, și ochii mari,
Și-așa frumoasă 'n gându-mi tu
Răsari;*

*Căci și ađi tot cum în trecut,
Muncit de-acelaș dor,
Mai port în piept al dragostei
Isvor.*

*Și astăđi chipul tēu iubit
La sinul meu îl string,
Ăr când privesc la el, aș vrea
Să plâng;*

*Aș vrea să plâng, și lacrimi n'am,
Căci chinul greu e mut,
Și vecinic eu pe tine te-am
Perdut!*

Enea P. Bota.

CASA MĂRGINENULUI.

Narațiune din Carpați.

(Urmare.)

A. Amlacher.

„Ai drept, fiule“, întări moș Stanciu, „de tine nimeni nu se pôte atinge. Chiar nici împératul nu-ți pôte cere, de cât ce i se cuvine!“

Și pe lângă asta rămăseră. Tata și fiul erau drepti și sinceri de fire, dar totdeodată rezoluți și neînduplecaveri.

Era tómnă târđie, când judele cel plin de ură întreprinse pașii spre a-și esecuta răsburarea plănuită.

Insoțit de câți-va jurați comunali și de un pandur venit într'o ție cu un car cu boi, la casa mărginenului și fața lui strălucea de o bucurie rëntăciósă.

Bătrânul Stanciu, fiul seu și soția acestuia tocmai își luau liniștiți modestul lor dejun în casă, când să deschise ușa scărțăind și cei sosiți intrară fără a saluta sau a ție vre-o vorbă.

Moșul îi privi întrebător.

„Ce căutați în această casă?” îi întrebă el aspru, „dór nu-i a voastră de intrați, iac' așa, fără să întrebați!”

„Nu te aprinde, bătrânule”, răspunse judele ironic, „noi am venit numai ca să ducem sculele și vitele zălogite pentru birul restant. În lege nu stă scris, că ce-lu lăsător cu plata birului trebuie să i se dea cineasta!”

„Dar cererea nu-i dréptă, căci nu-i dovedită”, vorbi moș Stanciu. „Nici când n'am fost citați din pricina asta la diregătorie; cum de vii tu acum, fără a ne fi ascultat pe noi, să o scoți deodată cu sila?”

„De asta nu-s dator să-ți dau sémă, bătrânule! Datoria este dréptă, trecută fiind în cóna de dare. Dacă însă ai voie și sci ceti, la mine poți să o veți!”

„Atunci sufletul îți este încercat atât cu o înșelătorie cât și cu falsificare!” Strigă mánios tinéru Stanciu, ridicându-se de pe locul seu. „Eu totdeauna mi-am implinit datoria la vreme și nici când n'am rămas în restanță cu nici o para; numai de când ești tu jude, m'am pomenit deodată cu o restanță vechie de dare!”

„Mai încet cu bănuielile tale, Ioane, că pôte să le plătesci scump!” răspunse judele la aparință liniștit. „Încóci ómenilor”, strigă după asta judele tovarășilor sei, „puneti numai mâna pe scule și le duceți afară”.

„Înapoi cu voi, ómeni”, strigă moș Stanciu, pe când jitarii satului voiau să le ia în mâni, „o faptă atât de rușinosă ar fi ceva ne mai pomenit în munți! Înainte de tóte cer să mi se dovedescă limpede, că sunt dator; aducându-mi-se dovada asta, mă supun de bună voie la tóte”.

„Tu trebuie să dovedesci bătrânule, că ți-ai plătit datoria. Indată ce ne vei arăta o chitanță despre asta, nu mai avem ce căuta aici. Așa grăiesce legea”.

„Asta-i ne mai auđit”, bombăni bătrânul, „așa apoi ori ce ticălos ar putea să ăică că-i sunt dator și că sunt obligat de a-i plăti, dacă nu aș fi în stare de a dovedi contrarul!” Cu pași siguri bătrânul porni spre pandurul, care proptea ușa din afară, ăicându-i: „Tu mánici pânea împératului. Ție nu-ți este iertat să springesci nelegiuirile, fiind pus anume să le urmăresci. Spune-mi, are judele drept?”

Pandurul răspunse mișcând din umeri: „Judele încaséză datoria pe basa instrucțiunii legale, fiind că tu nu poți dovedi achitarea aceleia. Aci este în dreptul lui. De te simți împovărat, scii tu bine, că în cazul acesta ai și mai târđiu dreptul de plánsóre”.

Bătrânul se întórse încet și se aședă pe marginea vetrii. El nu putea cuprinde cu mintea lui cele auđite. Cu privirea pironită să uita cum se mistue flacára jăratecului și buzele lui borboroseau: „Acum dar dreptatea și legea numai sunt una?... Să pôte óre, și așa să fie?...”

Ómenii judeului puseră acuma mâna pe sculele sărăcăcióse din casă și în câte-va minute fură duse afară și aședate în car. Cásenii priveau încremenți și fără o vorbă, cum streinii își ispráveau tréba. Jurații satului eșiră, ér judele rămase înapoi pentru a se convinge, ca nu cumva să fi scăpat din privirea ageră a zbirilor vr'un obiect mai de valóre. Scrutând căuta împrejur, dar nu putu afla nimica. Dar óre colo, aprópe de feréstră ce atérna? Era aprópe să trecă cu vederea în lumina slabă din odae. Era o cruce de lemn cu o icónă sfântă în cadră de lemn vâpsit cu flori, și impresurată cu o vértelnită de céră sinđită. Acesta obicinuiău a o lua în mână muntenii, pentru ca la cas de se ivea mórtea în casă, să o pună în mâna înlemnită a murindului, pentru ca sufletul în întunerecul mórții se vadă luminată calea, ce conduce la cer. Judele prinse fără pre-

get crucea. Acuma însă tinéru Stanciu nu să mai putu stăpáni:

„Lasă crucea acolo, de-ți este dragă viața!” strigă el. „Este o vechie moștenire a căsii nóstre, pe carea mâna ta prihănită n'o va necinsti nici odată!”

Agrăit înșé, pe care îl iritase mai tare protestul, puse fără vorbă mâna pe piedestalul crucii.

ÉR acela, care cu máhnire crescéndă privea cum se golesce casa, fú cuprins de furie. Ne mai puténdu-se stăpáni prinse securea, ce era proptită după vatră și fără ca femeia, — care cu gróză privea fiecare mișcare a bărbatului ei, — să-l fi putut reține, avéntă ferul asupra capului inamicului seu de mórte. Cu un țipet puternic se aruncă nevesta în brațele bărbatului ei. Ea nu fú însă în stare se abată cu totul gróznică lovitură, dar totuș dădú altă direcție instrumentului nefast. Șuerând se rostogoli sécurea peste capul judeului, sfărámând tórtă crucifixului și infigéndu-se afund în grinda de lemn. Crucea pică cu un sgomot misterios la pământ, céra însă, care în cursul anilor devenise sfármiciósă se desfăcú și rămase aninată de mâna întinsă a judeului.

Acesta era galbin ca mórtea și amuțise; gróznică spaimă ce-i pétrunsesse prin tot corpul, îl amuțise cu totul. Moșul acum se trezi din bombánitul ne'nțeles.

„Solia mórții te-a atins, jude, și ți-a pus în mână lumina mortului”, ăise el cu voce sərbătoréscă. „Să nu-ți afli perirea prin vina unui bărbat cinstit, de asta n'ai fi vrednic în nemernicia ta. Altcum vrea să-ți vestéscă ursita sórtea! Gândesce la fărădelegile, ce ai s'évêșit asupra acestei case, și fă-o ér bună, până mai poți. Dumneđeu vrea să te cheme înainte tronului!”

Judele privea țintă la bătrán cu ochii stinși și un cutremur rece îi trecu prin vine. Dar asta nu dură de cât o secundă și criminalul își recăpéta obrásnicia.

„Asta ți-ar fi putut aduce căți-va ani de temniță, Ioane”, gáfăi el cu turbare, „de n'ai fi fost atât de șiret să faci încercarea de omor fără mărturii. Da lasă numai fértate, că ți-oiu purta eu grija cu alt prilej!... Tu însă bătrânule, ține-ți prorocirea pe séma ta, sau cautăți vre-un nebun spre a-l infrica!”

„Între mine și tine să fie Dumneđeu judecător!” strigă tinéru Stanciu. „Pei din ochii mei, ticălosule!”

Figura robustă a mărghinénului se cutremurá, dar totuș rămase liniștit. Nevasta spăriată își încinsese brațele în jurul bărbatului, ca și cum ar fi voit să impedece o nóuă erupție a furiei.

„Pentru numele Domnului, ce ai făcut, Ioane?” oftă ea. „Acuma de bună sémă ne va nimici pe toți! ER vina nefericirii eu o port, numai eu singură”.

„Tu, nevastă credincióasă?” răspunse el. „Nu tu, nu, ci singur nelegiuitul de el. Mi-ar fi plăcut, să fi ucis pe dihania aia! Omul acela este mai réu de cât un șerpe veninos sau o fiară, și de aceea nici că este vrednic de o sórte mai bună!”

Intr'aceea judele palid și tremurénd fugi afară.

„Mergeți”, porunci el juraților, „plecați de căutați pe cei doi feciori, cari pasc vacile dincolo de grópă. Cel mai véstnic, care a trecut de patruspredece ani, trebuie să-l ducem în pușcárie, fiindcă a dus vitele zălogite la pășune, cu tótă opreliștea mea”.

Deși nu va fi voit ca aceste cuvinte să se audă până în casă, totuși urechile agere de mamă le auđiră prin feréstră deschisă. Frica îi strinse inima la olaltă; scia ea bine, că omul acesta rěsbunător, va lása drum liber furiei sale și asupra copiilor. Timpul, când copii obicinuiău de a se reintórce, se apropiase, ea trebuia deci să impedece cu ori ce preț sosirea lor.

(Va urma.)

Trad. de Iuliu Popescu.

TIPURI CARACTERISTICE.

Lăudărosul.

De Teophrast.

Lăudarea de sine e slăbiciunea de a-și escrie calități, pe care cineva nu le are.

Lăudărosul e un om, care se posteză la intrarea portului, se lasă în vorbă cu străinul, căruia i povestește cu de-amănuntul despre mărfurile lui ce plutesc în acest moment pe mare; tot odată el întrețese în vorbirea lui și despre afacerile de împrumut, cât sunt ele de estinse, cât au pierdut și au câștigat el la acelea și într'aceea renomând astfel trimite pe servitorul său la bancherul, la care dispune și el de o sumă bagatelă. Dacă are noroc să afle un soț de călătorie, apoi scie să-i spună, că au făcut compania sub comanda regelui Alexandru, că s'au avut forțe bine cu el și despre multele parale învăscute cu nestimate, pe care le au adus acasă, cu acea ocaziune el afirmă în ton categoric, că artiștii asiatici sunt cu mult mai superiori celor europeni și el le spune toate acestea fără să fi eșit vre-odată din împregiurimea cetății sale natale. El mai spune apoi, că a primit scrisori dela Regele Antipater, în care îl invită acum pentru a treia oră să meargă la Macedonia. I s'a permis adecă de acolo esportul de lemne liber de vamă, dar el a refuzat, pentru ca să nu se espună acasă la șicane de tot soiul: cineva trebuie să se cugete, țice el, în astfel de lucruri mai departe ca un macedonén.

Când cu scumpetea din urmă de bucate, asigură el, că a chiełtuit aprópe șapte mii de taleri, numai ca să ajute pe concetățenii săi lipsiți, fiindcă firea lui e de așa, că nu póte refusa nimic; când se află la el străini îi pune să calculeze cât face: șase sute persoane, pentru fie-care douăzeci și cinci taleri, numind la fie-care poziție un nume convenabil și scóte ca sumă totală la cincisprezece mii de taleri. Atăta asigură el, că a sacrificat el singur pentru ajutore, abstragând dela înarmarea de galere făcută pe chiełtuiala sa și dela alte servicii oferite statului, fără să primescă vre-o recompensă.

Ducându-se la tērgul de cai, el dă rótă pe la vëndetorii de cai de rasă nobilă și-și dă aerul, ca și când ar fi și el cumpērator. Sē duce în magazinele de îmbrăcăminte, își alege costume până la suma de trei mii taleri și apoi cērtă pe servitorul său, că a uitat să ia bani de acasă. El însuși locuiesce cu chirie, o spune însă ori cui, care nu o scie, că e casa eredită dela tatăl său, că are însă de cuget să o vëndă cât mai curēnd, fiindcă e prea mică pentru de a putea încăpea în ea mulțimea de străini, care-l vizitează peste an.

Camil B...

FELIURITE.

Una și alta.

Distracție de vară. Americanii au inventat un mod eminent ca să nu se urască în căldurile caniculei. De-ore-ce poker-ul și visot-ul sunt jocuri prea obositoare, ca să facă plăcere și distracție în căldurile cele mari, americanii au inventat jocul fly-loo. Jocul acesta este următorul: Societatea se așază comod într'un loc mai recoros în jurul unei mese, în mijlocul căreia pun o tavă. Tot membrul societății pune pe această tavă un dolar, apoi fie-care își pune înaintea sa o bucățică de zahar. Așteptă apoi liniștiți sorbind din recoritore și slobođind nori de fum din lulea, până ce o muscă se așază pe vre-o bucățică de zahar. Acela câștigă, pe a cărui zahar s'a pus întâiu musca; acela pune apoi frumușel dolarii de pe tavă în busunar, — și jocul se începe din nou. Dacă două musce se așază de odată pe două bucăți de zahar. atunci aceia împart câștigul; ăr dacă pe una și aceeaș bucățică se așază două musce, societatea trebuie să dublice dolarii.

Acēsta este cea mai nouă distracție — americană.

* * *
Gascogniade. Eroul romanelor Tartarin de Tarascon a lui Daudet a făcut pe un editor de a scos fôia intitulată „Le Journal des Gascogns“. Gascognii sunt adecă cam în contrarietate cu adevărul și verosimilitatea.

În numărul de probă se află între altele următorea istorie hazlie și unică în felul ei, care ne documentează pe deplin, cât țin gascognii la adevēr.

Sē întâlnesc doi gascogni:

— Inchipuiesce-ți amice — țice unul — ce distrasă îmi este fata de casă. Eri o trimit cu o scrisóre

la postă și scii ce face gâscuța? Scrisórea o pune pe pardosală, ăr ea pe sine se aruncă în lăđița de postă!

— Acēsta e nimica tótă, — rēspunse celalalt — eri mē duc la păpucarul meu, ca să-mi pună o talpă nouă la păpucci. L'am aflat chiar la prând. În grabă mare înghiteșce talpa, ăr carnea fiertă de vită o bate cu cuie la păpuccii mei!

— E cam greu de cređut, — țice zimbind cel dintăiu — dar se întēplă multe lucruri curioșe în lume. În anul trecut vecinul meu om cu prindere bună și cu rinduială la casă, merge la cāmp. Din întēmplare scapă un chibrit și ce se veđi, în anul acesta când s'a dus se își mai vađă de pământuri, din chibrit crescuse o pădure întregă de brađi.

— Nu-mi plac vorbele esagerate până la estrem — țice celalalt — dar o vorbă ca o sută, în secolul nostru se întēplă multe minuni. Nu de mult un prietin al meu s'a rămășit cu un altul, că se va urca cu un balon până la lună și i-a bate un cuiu în cóstă. A și făcut-o.

— Sciu — rēspunse cam într'o dóră cestalalt — eu am fost acela, cu care s'a rămășit și ca să-i zăđarnicese rămășagul, m'am urcat cu un alt balon după el, am scos cuiul și am astupat gaura, ce a făcut-o el în lună.

* * *
Māncăți mere. Fôia medicală „*Médecine Contemporaine*“, din Paris atrage atențiunea publicului într'unul din Nrii mai noi asupra merelor, ca cele mai sănătose pόμε. Merele conțin fosfor mai mult ca ori ce altă pômă. Fôia respectivă recomandă, ca înainte de culcare fie cine să mânānce un mēr. Cu acesta aduce în rinduială organele de mistuit și își asigură somn liniștit.

Afară de alămăie și portocală, mărul desinficiază mai bine gâtul și gura omului. afară de aceste stempără setea, și cu deosebire la oameni beutori sunt foarte sanitare.

* * *

Cum se fie roibul arab. După tradiția poetică a arabilor, calul arab trebuie să fie astfel: dela femeie să aibă peptul lat, părul (côma) lung, dela cerb capul și piciorile, dela vulpe urechile și cода, dela gazelă ochii, nările și desteritatea de a sări, dela leu curagiul, dela șerpe vederea ageră, dela cătâr tenacitatea, dela iepure iuțimea, dela lup grumații și aușul. Dacă le are toate aceste, roibul e perfect.

* * *

Dintr'un memoriu. Dacă femeile sunt drăculeți, bărbații nu le ating ghiarele, ér dacă sunt ângeri, n'au lucru mai urgent de făcut, de cât să le retezescă arpile.

* * *

Timpuri grele. La un dentist din provincie:

— Dta domnule mi-ai tras o măsea sănătôsă!

— Mă rog de iertare, însă trăim în timpuri atât de grele, încât numai din măsele stricate nu putem trăi.

* * *

Luptă contra beției. Poliția daneză a inventat un mod curios pentru stîrpirea beției. Toți oamenii beți, pe cari poliția îi află pe drumuri, îi pun în birje, îi duc la poliție și îi țin acolo până să trezesc deplin; atunci îi duc acasă sub pază polițienescă, după ce întâiu i'au dăscălit cum se cade. După aceste — și în acesta stă originalitatea poliției daneze — pe crășmarul, care a dat ultimul păhar de vin, bere sau rachiu, omului, pe care se vedeau deja semnele beției îl pedepsesc să plătescă spelele transferării acasă a celuiua. Er dela acei crășmari, cari sunt pedepsiți de două ori, le detrage cu totul dreptul de a vinde spirituose.

De ale casei.

Compot micst cu rum. Să ia o sticlă cam de 4—5 litri. La fund se pune în grosime de două degete fragi de câmp — de ore ce aceste se coc mai iute — peste ele se pune zahar pisat érăș cam aprópe de două degete, după aceea se tórnă rum atâta, cât să trecă peste fragi. După ce se coc cireșele, se pun cireșe, tot în măsura aceea, cu zahar și cu rum ca și fragile, apoi vișini, etc. etc. Tóte soiurile de póme succesiv cum se coc se pun în aceeaș sticlă, în pături una peste alta. Când s'a umplut sticla se conservă legată cu o pânză désă și nu trebuie fiert în abur.

Acest compot se servește cu friptură și este cel mai delicat la ori ce soi de carne.

* * *

Vișini cu oțet lângă friptură. Vișinile frumoșe se curăță de cotorășe se pune un strat gros din aceste vișini curățite într'o sticlă pentru compot și peste ele se pune un strat de zahar pisat, două bucățele de cóje de alămăie și puțină scortişóră apoi érăș vișini și érăș zahar pisat cu cóje de alămăie și scortişóră, până se umple de tot sticla. Ca să incapă mai multe trebuie scuturată sticla de câte-va ori să se așede bine. După ce sticla e plină, se tórnă în ea două linguri pline de oțet bun de vin, apoi se légă strins sticla. Cam 8 zile

trebuie ținute la sóre, în acest timp slobod atâta zamă de să umple sticla. Nu e lipsă să se fiérbă în abur. Trebuie ținute apoi aceste sticle la loc recoros.

Anecdote.

Stăpân și pace.

Sasul e numit stăpân
De oriși-care român
Fie el sérac lipit
Tot stăpân e agrăit.
Un român să întelnesce
Cu un sas și-l agrăiesce:
„Cum o mai duci ađi, stăpâne?“
„O duc bine, mēi române“.
„Poți s'o duci ești tot stăpân“,
Îi dișe acel român.
„Taci, că 'n lumea cealaltă
Sunteți stăpâni Dvoștră“.
„Ba noi rămânem tot slugi;
Că ne pun să cioplim furci
Pentru a vē spândim, —
Noi tot slugi vom rămânea“.

București, Maiu, 1895. I. Cândia.

Rectificare. În schița „Ilusii nimicite“ s'a strecurat o eróre la prerupere. Alineatul din urmă „Toți cunoscuții se mirau de schimbarea acesta grozavă a lui Gligorescu“ etc. să se cetescă înainte de alineatul „Intr'o sară avusese câștig bun la cărți“ etc. Adecă imediat după frasa „Nu era încărău!“

Deslegarea gâciturii de șac din Nr. 13 al fóiei nóstre este următórea:

Ah mi-e dor, mi-e dor de tine
Ingerăș cu dulci lumine;
Ah mi-e dor și plâng cu jale
Tot privind în a ta cale.
Di și nópte cu durere
Duios sufletu-mi te cere
Și cu dulci, cu blânde șópte
Te chiem vecinic đi și nópte.

Corșet au deslegat-o următórele dómne, domnișóre și domni: Ana Manovicu n. Todea (Câmpeni), Victoria Aron (Galați), Virginia Bozac (Sâmbotelec), Nicolau Onciul (Uzdin), Eugenia Pop și Mărióra Comanici (Veneția inferióră), Eufemia Catona (Sibiu), Emil Cigarean (Turda), Maria Maior, Maria și Leontina Popescu (Toplița română), Victoria E. Roșca, Petru P. Roșca (Alba-Iulia), Sofia Cothișel (Certeje), Carolina Fincu (Deda), Nicolae Onciul (Toracul-Mare), Lucretia Magda (Feneș), Rafaela Vlaic (Blăș), Stefan Fărcaș (Sibiu), Aurelia Filip (Badon), Iosefina Marciac (Alba-Iulia), V. D. Iliș și I. Borlea (Arad), Cornelia Lăcătuș (Zam), Mițica Dancăș (Seliște), Benjamin L. Trif (Blăș).

Premiul la sortare l'a câștigat dna Ana Manovicu n. Todea din Câmpeni.

Corespondența.

Mai multor abonenți. Al II-lea an al „Rândunicei“ s'a început în 1 Ianuarie st. v. a. e. Vē rugăm deci imediat prețul abonamentului restant. Salutări.

Mai multora. Găciturile de șac din Nr. 12 al fóiei nóstre deși au fost sosite la timp în Sibiu după-cum s'a vēđut de pe sigilul postal, nóuă ni s'au inmanuat numai în 4 Iunie. Unele purtau datul postal încă din 21 Maiu, altele din 22. 24, 25 și 28 Maiu. Regretăm, că primindu-le după apariția fóiei, numele acelor deslegători nu a apărut. Punctuositatea (!) postei este vina.